

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΕΝΟΧΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΥΓΗ την τραγική ιστορία μου τη διηγέθησαν εδώ και λίγες μέρες στη λέσχη των παλαιών πολεμιστών το βράδυ που γιόρταζε όλο το Παρίσι την επέτειο της ανακωχής. Είπε ένα συγκινητικό δράμα της εποχής του πολέμου...

Δεν θυμάμαι ποιος είπε κάποτε ότι κάθε άνθρωπος, κάθε πρωί πριν φύγει από το σπίτι του, θάκανε καλά να εξομολογηθεί και να μεταλαβείνη. 'Η ζωή είνε γεμάτη απρόοπτα και μοιραία περιστατικά και μπορεί ν' αντίκρουση το θάνατο σ' κάθε βήμα του, κάτω απ' το αιώσιο κι' αδιάπλεστο μυστήριο τ' ουρανού.

Κι' αλήθεια, ο λοχαγός Ζεράρ Μπωμέ δεν θά μπορούσε ποτέ να φανταστεί, εκείνη τη μέρα, ότι στο σταθμό του Σουασόν, στο ίδιο τραίνο που πήγαινε στο Παρίσι, στο ίδιο βαγόνι και στο ίδιο διαμέρισμα της πρώτης θέσεως θά συναντούσε άξαφρα το λοχαγό Πιέρ Φλερύ που γύριζε στο σπίτι του, όπου τον περίμενε η ώμορφη γυναίκα του.

—Μπα! Για κίτταζε τί σύμπτωσης! Τι γίνεσαι Ζεράρ; που φώναζε εδέχραος ο λοχαγός Φλερύ. 'Ελα λοιπόν να καθήσουμε μαζί, εδώ, ο ένας απέναντι του άλλου. Περιμένεις ποτέ ότι θά γυρίσεις την ίδια μέρα και με το ίδιο τραίνο στο Παρίσι;

'Ο λοχαγός Μπωμέ μόλις αντίκρουσε το φίλο του, χλώμιασε σάν να βρέθηκε μπροστά στο θάνατο. 'Ενα κρύο ανατριχίλασμα τον έκανε να σφίξει τ' δόντια του με τρόμο. Συνήλθε ωστόσο γρήγορα και μπόρεσε να χαμογελάσει στο Φλερύ, που είχε άνοιξει κιάλα διαχρηκτικά την άγκυλιά του.

—Πιέρ, έσο; ψιθύρισε ο Μπωμέ. 'Αλήθεια, τί σύμπτωσης!... Και φίλησε με παγωμένα χείλη το φίλο του.

—Πάω να δω λιγάκι τη Ροζίνα, του εξήγησε ο Φλερύ. Κατάφερα να πάρω τέλος μι' επατήμερο άδεια, ύστερα από έξη μήνες... Πόσο θά χαρή η γυναίκα μου, η καυμένη η Ροζίνα! Για φαντάσου τη στενοχωρία της, να ζη ολομόναχη στο σπίτι!

'Ο Μπωμέ κοκκίνισε τώρα σάν να ντεπτόταν μπροστά σ' αυτή την άδολη χαρά του φίλου του. Στεκόταν στενοχωρημένος, χωρίς να ξέρη τί να του απαντήσει.

Οι ύπαλληλοι του σταθμού φώναζαν ένταμεταξύ στον κόσμο ν' ανέβουν στις θέσεις τους. Τό τραίνο σ' λίγο θά ξεκινούσε.

'Εκείνη τη στιγμή στην πόρτα του διαμερίσματος παρουσιάστηκε ένας στρατιώτης.

—Κύριε λοχαγέ! φώναζε λαχανιασμένος. 'Εχετε ένα γράμμα... 'Ηταν η 'δεντιόντσα' του Μπωμέ. Οι δυο αξιωματικοί γύρισαν το κεφάλι, ξαφνιασμένοι.

—'Ενα γράμμα; Για μένα; Έκανε ο λοχαγός Μπωμέ. 'Εμπρός, δώσε μου το και δρόμο γρήγορα, γιατί ξεκίνησε το τραίνο...

'Ο στρατιώτης τότε, από την ταραχή του δεν πρόφτασε να δώσει το γράμμα στο χέρι του Μπωμέ. Τ' άφησε να πέσει κάτω και μ' ένα πήδημα βγήκε από το διαμέρισμα και κατέβηκε απ' το τραίνο που έφηνε πειά από το σταθμό.

Τό γράμμα έπεσε μπροστά σ' τα πόδια του Φλερύ που έσκυψε άμέσως για να τό δώσει στο φίλο του. Μα ο Μπωμέ τό είχε άρπάξει κιάλας με μι' άπότημη κίνηση, δίχως να μπουρή να κρύψη την ταραχή του.

'Ο Φλερύ εκείνη τη στιγμή άκραιώς, από τη ματιά που είχε ρίξει στη διεύθυνση του φακέλου, είχε αναγνωρίσει τό γραφικό χαρακτήρα της γυναίκας του! Και δίχως να συλλογιστή τίποτ' άλλο, με μι' ασυνκράτη όρμη, είχε άρπάξει κι' αυτός τό γράμμα από την άλλη άκρη. Μια σιωπηλή κι' αγωνιώδης πάλη άρχισε τότε μεταξύ τους, μπροστά σ' τα τρεμαγμένα μάτια των έπιδατών. Μα κανείς δεν κουνήθηκε από τη θέση του. 'Όλοι τους καταλάβαιναν ότι κάποιο δράμα, κάποιο ξαφνικό δράμα είχε ξεσπάσει σάν άστραυή μέσα σ' εκείνα τό λίγα δευτερόλεπτα.

'Ο Φλερύ τέλος κατάφερε να κρύψη ένα κομμάτι από τό γράμμα

κι' απόμεινε βουβός, άνασαιίνοντας βαριά, με τό μέτωπο ιδρωμένο και με τα μάτια καρφωμένα σ' εκείνο τό κομμάτι του μώβ χαρτιού που τό έσφιγγε στο χέρι του. 'Επειτα έγειρε στη γωνιά του καναπέ κοντά στο παρόθυρο, κι' έκλεισε τα μάτια. 'Ο Μπωμέ κατάχλωμος, πνιγμένος από την άγωνία, κίτταζε τριγύρω του σάν τρελλός, χωρίς να ξέρη τί να πη και τί να κάνει. 'Αξαφρα όμως γέφρισε και κίτταζε τό όμορφο κρατούσε πάντα τα μάτια του κλειστά κι' ήταν κίτρινος σάν πεθαμένος. 'Επειτα έσκυψε κοντά του και τό ψιθύρισε με μι' φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή:

—Πιέρ... άκουσε με. Τι σου πέρασε από τό νού; Δεν έχεις δικη...

Μά ξεχνούσε ότι ο Φλερύ κρατούσε μέσα στο χέρι του τό μωβ γράμμα και δεν ήθελε ούτε να τό κίτταζε, γιατί δεν είχε πειά άνάγκη από καμμι' άπόδειξη: Σ' εκείνη τη λυγρόσυμη και τόσο τρομερή πάλη τους δεν είχε καταλάβει ότι η ύποπια του ήταν άληθινή, ότι εκείνα τό όμορφα γραμμάρια άπάνου στο μώβ φακέλο ήταν γεωμένα απ' τη γυναίκα του;

'Ο Φλερύ μισάνοιζε τα μάτια του που ήταν γεμάτα δάκρυα, με δεν άπόντησε στο φίλο του. Με την πονεμένη ματιά του, ωστόσο, στο έδωσε να καταλάβη ότι ήταν περιττή κάθε δικαιολογία. Τά ήξερε όλα! Κι' έλειψε πάλι τα μάτια του για να κρύψη τό δάκρυά του.

Μ' ένα πικρό παράπονο τώρα έβλεπε τό σπίτι του που δεν ήταν πειά δικό του και τη Ροζίνα του, που δεν ήταν πειά γυναίκα του. Πόσο τρυφερά τη συλλογίζεταν, άνάμεσα στους στρατιώτες που στίπ πού κείσμενες στιγμές της μάχης και τίς νύχτες μέσα στο έργο και παγωμένο χαράκιωμα! Πόσο λαχρανόσε την ελπιηκή και θεμερή άτμόσφαιρα του σπιτιού του και τ' άπαλά και κάτασπρα χέρια της Ροζίνας που τον άγκάλιαζαν με τόση περιπάθεια! Αυτά όλα τα συλλογίζεταν από μακριά, στο μέτωπο...

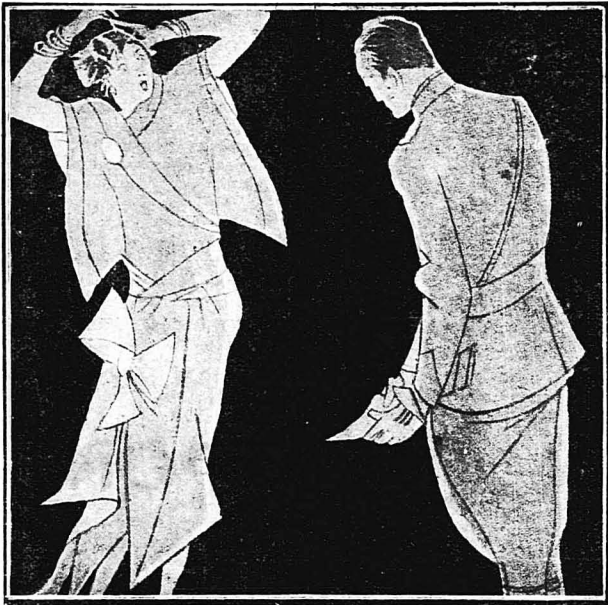
'Η Ροζίνα!... Πώς μπόρεσε τότε να πιστέψη σ'τά λόγια της, σ'τά λόγια της 'εθνηυς χήρας', όπως την έλεγαν, που του όρμηζόταν ότι δεν είχε άγαθήσει κανέναν άλλο κι' ότι μονάχα εκείνης την είχε κάνει να νοιώσει τον άληθινό έρωτα! Είχε δικη λοιπόν ο πατέρας του, που δεν ήθελε αυτό τό γάμο; Είχε δικη ο συνταγματάρχης του, ένας στρατιωτικός με τραχεία γλώσσα, που τό έπτε καθαρά και ξάστερα ότι θά έκανε τη μεγαλειότερη κούτααυτή ζωής του, άν έπαιρει γυναίκα του την 'εθνηυς χήρα'; Είχαν δικη κι' όλοι εκείνοι στο 'Υπουργείο που τό έφεραν χίλιες δυο δυσκολίες και τό καθυστερούσανε την άδεια του γάμου, γιατί τό έπαποσαν, όπως έλεγαν; Ναι! Είχαν δικη!... Μα εκείνος τότε δεν πίστευε σ' κανέναν και δεν άκουγε καμμι' συμβουλή. Κι' έτσι, αυτό τό πείσμα του τον άποξένωσε σιγά-σιγά από τους γονείς του και τους φίλους του. 'Ο μόνος που τον έσηβύσε και τον ύποστήριξε ήταν ο Ζεράρ Μπωμέ...

Γι' αυτό λοιπόν τό έκανε τό φίλο; Για να τον ξεγελή; Γι' αυτό τό πάση τη Ροζίνα; Για να γίνη φίλος της; 'Ο Φλερύ ένοιωσε στην καρδιά του ένα σκληρό κι' άδάσκαχο πόνο. 'Η ζήλεια τον τρέλλαίνε...

Τί έπορευε τώρα να κάνει; Πώς θά γύριζε στο σπίτι του; 'Όχι! Δεν είχε πειά σπίτι, δεν είχε πειά γυναίκα. 'Επρεπε να γυρίση πίσω στο χαράκιωμα, άνάμεσα στους στρατιώτες του. 'Εκεί πέρα ήταν τό σπίτι του, η οικογένειά του. Και με μι' άπελπισμένη προσπάθεια σηκώθηκε όρθιος, και δίνοντας στο Μπωμέ τό μωβ γράμμα, τό έπτε σιγά, με βραχή φωνή, σάν να στέναζε:

—Πάρε το, είνε δικό σου!... 'Επειτα έλιχτηκε στη χλαίνη του και προσπατώντας σάν μεθυσμένος, βγήκε σ'τό διάδρομο. Σ'έ λίγο τό τραίνο στάθηκε σ' ένα σταθμό. 'Ο Φλερύ κατέβηκε από τό βαγόνι κι' έγινε άφαντος...

'Ο λοχαγός Ζεράρ Μπωμέ, τρέποντας τό δόντια του από τη λύσσα, βγήκε κι' αυτός στο διάδρομο, όταν ξεκίνησε πάλι τό τραίνο και διάβασε τό ακιμένο γράμμα της Ροζίνας. 'Η γυναίκα του Φλερύ τον είδοποιούσε μ' αυτό τό 'έπειγον' ότι έπρεπε ν' αναβάλη την άναχώρησή του, γιατί εκείνες τίς μέρες θά γύ...

'Η Ροζίνα, τρέποντας απ' το φόβο της, ξέσπασε σ' αναφυλλητά...

